Octavian GAIVAS
Institutul de Filologie al AŞM
(Chişinău)

ORIGINEA OBICEIURILOR DE NUNTĂ

The origin of wedding customs

Abstract. Wedding, as the decisive step in creating a family and as a ceremonial based on the nuptial customs, was always studied by historians, anthropologists, ethnographers, folklorists, musicians, choreographers and other enthusiasts to know its splendor. One thing is certain, wedding, with all its customs, is remembered by the people, because of the folk creations' beauty present in different nuptial traditions. These customs were handed down and have been preserved thanks to the folk tradition. The wedding's origin comes from ancient times, when people, in order to officialize somehow their marriage, had to resort to different wedding customs, which over the centuries have been enriched structurally and functionally.

Keywords: wedding, custom wedding, engagement ring, bridal veil, marriage, bride, groom, nuptial agreement, bridal bouquet, wedding cake etc.

De la apariția civilizației primilor oameni pe Pământ şi până în prezent, cele mai importante etape din viața omului au fost, sunt şi vor fi naşterea, nunta şi înmormântarea.

În legătură cu aceste trei noțiuni distincte au apărut şi s-au dezvoltat mai multe obiceiuri de familie. În evoluția lor putem depista diferite momente de înflorire, apogeu şi declin.

Dintre obiceiurile de familie cele de nuntă se dovedesc a fi cele mai interesante şi mai importante din viața oamenilor.

Nunta, ca etapă decisivă în crearea unui cămin familial şi ca ceremonial realizat în baza obiceiurilor nupțiale, a fost mereu în atenția istoricilor, antropologilor, etnografilor, folcloriştilor, muzicienilor, coregrafilor şi a altor pasionați de a cunoaşte splendoarea ei.

Un lucru rămâne cert, nunta, cu toate obiceiurile sale, s-a întipărit în conştiința poporului, grație frumuseții creațiilor folclorice prezente în diferite obiceiuri nupțiale. Aceste obiceiuri s-au transmis din generație în generație şi s-au conservat datorită tradiției populare.

De aceea, ne propunem aici să elucidăm problema originii obiceiurilor de nuntă în plan diacronic.

Inițial, civilizația umană s-a aflat într-o perioadă primitivă când căsătoria nu se formase ca instituție socială. Oamenii primitivi nu cunoşteau încă noțiunea de nuntă

BDD-A26047 © 2017 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:08:34 UTC)

şi cu atât mai mult de obicei de nuntă. Relaţiile dintre bărbaţi şi femei erau libere şi se bazau pe instinctul sexual, căci nu existau niciun fel de restricţii, tabuuri care le-ar fi impedimentat împerecherea naturală.

Deja, într-o etapă ulterioară a civilizaţiei umane, precum cea gentilică şi cea a claselor sociale, nunta începe să se instituie ca cel mai important *rit de trecere* [1] şi remarcabil eveniment din viaţa omului care contribuie la crearea unei familii. Respectiv, au apărut şi diferite obiceiuri legate de ceremonialul nunţii.

Astfel, istoricii consideră că „prima nuntă oficială s-a înfăptuit aproximativ în jurul anului 4300 î.Hr. în Egiptul antic" [2, p. 8].

După unele surse, cel mai vechi text în care este tratată problema căsătoriei a apărut la fel în Egiptul antic. Este vorba despre textul „Învăţăturile lui Ptahotep" care datează aproximativ din anul 3000 î.Hr. Textul în cauză a fost scris de către Ptahotep, care a fost un înţelept egiptean.

„Învăţăturile lui Ptahotep" au mai mult forma unor sfaturi sau indicaţii pentru elita societăţii egiptene cu privire la căsătorie, decât forma unor obiceiuri sau creaţii folclorice nupţiale propriu-zise.

Astfel, într-un fragment din acest text suntem martori la următoarea afirmaţie:

„Dacă tu eşti un om din elita societăţii, atunci trebuie să-ţi creezi o familie şi să-ţi iubeşti soţia aşa cum se cuvine. Hrăneşte-o şi îmbrac-o; acoperă-i pielea cu ulei. Fie ca inima ei să se bucure mereu atât timp cât eşti viu, căci ea este câmpul roditor al stăpânului său. Tu nu trebuie s-o contrazici la judecată; n-o provoca la ceartă şi n-o scoate din fire. Împarte cu ea ceea ce este şi al tău; aceasta o va păstra pe ea în casa ta pentru mult timp" [2, p. 16].

Sfaturile citate se referă la elita societăţii egiptene şi îndeamnă soţul să-şi stimeze şi să-şi iubească soţia cu tot sufletul.

Tot în „Învăţăturile lui Ptahotep" apare pentru prima dată noţiunea de *contract nupţial* care, de regulă, prevedea partajarea averii de către soţ şi soţie. Acest contract era încheiat cu scopul ca averea, pe care o acumulau ambii soţi, să poată fi partajată după legile egiptene în caz de divorţ. Chiar dacă se întâmpla că soţii divorţau, o treime din averea comună îi revenea soţiei.

Toate contractele nupţiale din Egiptul antic erau aprobate de către o persoană responsabilă numită *jati*, care era vicarul faraonului şi care avea rol de judecător la curtea împărătească. Jati urmărea ca în contract să fie stipulate obligaţiile soţului cu privire la întreţinerea soţiei şi să fie descrisă zestrea soţiei.

Contractul nupţial a pătruns ulterior şi în celelalte culturi antice, datorită relaţiilor cu civilizaţia Egiptului antic.

Astfel, în cultura Greciei antice şi cea a Romei antice, contractul nupţial a constituit o modalitate şi o condiţie fără de care ceremonialul nupţial nu putea fi realizat.

În lumea antică tradiţia cerea ca orice relaţie de căsătorie să fie încheiată între două persoane de ranguri diferite, femeia fiind considerată o fiinţă inferioară.

BDD-A26047 © 2017 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:08:34 UTC)

În Grecia antică scopul pentru care se încheiau căsătoriile era acela de a reglementa problema zestrei. Soțul devenea proprietar al zestrei soției în baza unui contract nupțial încheiat între el şi tatăl soției. Tânăra care se căsătorea la vârsta de circa 14 ani ajungea de sub tutela tatălui sub aceea a soțului, care era ales de familie.

Astfel, căsătoria din perspectiva tinerei nu era decât un schimb de protector al ei.

Dacă o femeie căsătorită murea, zestrea ei devenea o chestiune problematică. Dacă existau copii, aceştia moşteneau zestrea mamei doar dacă erau băieți.

Odată cu oficierea ceremoniei căsătoriei, tânăra renunța definitiv la propria gospodărie şi era adoptată de gospodăria soțului ei. Tutorele tinerei o încredința soțului în scopul zămislirii de copii legitimi.

O situație aparte apărea dacă tatăl tinerei era decedat. În acest caz, zestrea tinerei şi dreptul la căsătorie cu ea trecea la cel mai apropiat membru de familie de gen masculin. Dacă acesta era deja căsătorit, el putea divorța şi se putea căsători cu tânăra. În caz de refuz, acest drept trecea mai departe la următorul membru de familie. În cazul naşterii unui băiat, acesta moştenea întreaga avere a bunicului şi devenea tutorele mamei sale odată cu atingerea pubertății.

Dacă familia unei tinere nu avea de unde să îi dea o zestre, fiica nu se căsătorea, ci devenea concubina unui tânăr pe care îl alegea familia. Se mai întâmpla ca tânăra să fie vândută soțului ei, fără ca aceasta să fie întrebată.

Tinerele străine de cetate care nu aveau zestre, puteau deveni amantele bărbaților, fiind plătite pentru serviciile lor. În plus, ele erau adesea educate şi puteau participa la banchetele unde aveau intervenții în discuțiile de natură filosofică sau politică. Aceste femei puteau avea relații de tip monogam cu un singur bărbat, dar nu conviețuia cu acesta.

În cultura populară românească contractul nupțial a fost moştenit de la greci şi romani sub forma *foii de zestre*, care era întocmită în timpul obiceiului prenupțial *logodna*. Foaia de zestre era întocmită de către staroste şi în ea se indica zestrea mirelui şi a miresei.

În prezent foaia de zestre nu mai figurează în cadrul obiceiurilor de nuntă şi contractul nupțial de cândva s-a transformat într-un *pseudocontract*. Aceasta înseamnă că el este încheiat sub formă orală între părinții mirelui şi ai miresei în cadrul logodnei, dar fără a fi înregistrat în scris.

Un alt obicei nupțial ce îşi are originea în civilizația Egiptului Antic este cel legat de utilizarea *inelelor* (*verighetelor*) în cadrul ceremonialului nupțial.

Inițial, inelele egiptenilor erau împletite din plante ce creşteau de-a lungul Nilului. Inelul este un cerc, iar acest simbol semnifica atât pentru egipteni, cât şi pentru alte culturi eternitatea. Asemenea timpului, eternitatea nu avea nici început, nici sfârşit. Golul din centrul verighetelor nu reprezenta un simplu spațiu, ci o poartă ce ducea către lucruri cunoscute şi necunoscute. Egiptenii antici purtau inelul pe al treilea deget de la mâna stângă după ideea potrivit căreia vena inelarului duce direct la inimă.

Obiceiul acesta a fost preluat şi de grecii antici care au cucerit Egiptul, dar şi de romani. Anume romanii au fost primii care au folosit inele nu doar pentru a lega oamenii

BDD-A26047 © 2017 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:08:34 UTC)

de clasa lor socială, ci şi de partenerii de căsătorie. Astfel, a apărut inelul de logodnă, care era confecționat din bronz, fier, argint, materiale mult mai rezistente decât cânepa, osul, fildeşul din care se confecționau inelele la egipteni.

La ceremonia de logodnă logodnicul dădea un inel simplu de fier, familiei miresei, ca un simbol al angajamentului său şi al capacității sale financiare. La început ceremonia de logodnă era mai elaborată şi mai importantă decât nunta propriu-zisă. Mult mai târziu, în creştinism, inelul a început să facă parte din ceremonia de nuntă şi anume din ceremonia cununiei.

În cartea sa, „Cum a început", Paul Berdanier susține că „purtarea obligatorie a verighetei vine din superstiții mai vechi, când un bărbat lega funii în jurul taliei, a mâinilor şi a gleznelor iubitei, pentru a fi sigur că spiritul ei va fi ținut sub controlul lui" [3].

Însă superstițiile păgâne legate de originea inelului roman de logodnă, au făcut ca primii creştini să nu adopte folosirea lui. Oficial, în anul 860 d.Hr., Papa Nicolae I a decretat ca toți cei care intenționează să se căsătorească să poarte inele de logodnă.

Dar în istoria creştinismului primele inele de logodnă au fost inelele cu sigiliu, folosite ca simbol al demnității şi al autorității. Romanii sunt cei dintâi care au folosit inele cu sigiliu ca inele de logodnă. Din momentul când, la ceremonia de logodnă, mirele trebuia să dea o sumă de bani sau un obiect de valoare miresei, s-a ajuns în mod firesc ca acest obiect să fie un inel. În acest sens se susține ideea că iudeii şi creştinii au împrumutat acest obicei de la romani şi nu invers.

Tot din istoria creştinismului aflăm că cel mai timpuriu inel creştin de logodnă a fost găsit în catacombele Romei, datând din anul 200 d.Hr. Din aceeaşi perioadă s-au păstrat şi mărturiile lui Tertullian şi Clement Alexandrinul despre folosirea de către creştini a inelelor de logodnă.

În lumina acestor evidențe arheologice şi literare, se poate afirma că creştinii au adoptat inelul de logodnă în ultima parte a secolului II d.Hr.

Motivul pentru care creştinii nu s-au opus adoptării inelului marital este probabil pentru că nu l-au perceput ca pe un ornament, ci ca pe un simbol al angajamentului marital.

Oricare ar fi evoluția inelului de nuntă şi oricare ar fi superstițiile în legătură cu el, o idee rămâne sigură: el este simbolul legământului sacru dintre mire şi mireasă care şi-au unit destinele prin căsătorie.

Un alt obicei ce îşi are originea în Antichitate este *logodna*. Acest obicei avea o importanță mai mare decât nunta propriu-zisă, deoarece în cadrul său se realiza angajamentul mirelui şi se încheia contractul nupțial.

Logodna a apărut din timpuri foarte vechi, corespunzând unor necesități adânci şi întotdeauna resimțite. Pentru îndeplinirea unui act de importanță precum este căsătoria, s-a simțit nevoia unei situații pregătitoare de cunoaştere reciprocă în vederea realizării lui, cu atât mai mult că nunta era privită aproape ca indisolubilă. Această necesitate

BDD-A26047 © 2017 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:08:34 UTC)

a făcut să ia naştere logodna. Logodna crea o legătură între viitorii soți, pe care ei puteau s-o desfacă destul de uşor, dacă era cazul. În trecut, oficierea logodnei reprezenta o etapă obligatorie în viața tinerilor, în care ei se apropiau şi se cunoşteau reciproc.

Deşi cu timpul căsătoria nu a mai păstrat aceeaşi importanță, totuşi nevoia unei perioade de acomodare şi de cunoaştere reciprocă, o adevărată anticipare spirituală a căsătoriei a continuat să se resimtă şi logodna a fost foarte mult practicată.

Logodna are un scop nobil spune Sfântul Augustin, căci „ea stimulează iubirea între viitorii soți întărind căsătoria lor" [4].

Promisiunea de căsătorie sau logodna, există din cele mai vechi timpuri luând naştere probabil odată cu instituția căsătoriei. Mărturii despre existența ei găsim la vechii evrei.

Astfel în Vechiul Testament, capitolul Facerea, se relatează despre logodna Rahilei, fiica lui Laban, cu Iacob şi despre logodna lui Isac cu Rebeca.

Mitologia greco-romană povesteşte că Zeus, întâlnind-o pe Inona pe muntele Cochix, urzeşte un vicleşug şi o seduce promițându-i că o va lua în căsătorie. Înainte de încheierea logodnei, se consultau auspiciile dacă sunt favorabile sau nu viitoarei căsătorii. Dacă acestea erau favorabile, urmau o serie de ceremonii religioase. La încheierea logodnei era obiceiul ca pe lângă cadourile ce şi le făceau reciproc logodnicii, logodnicul trebuia să-i mai dea ei un inel (numit – anulus, sponsalitus, pronubus sau gemalis). Legea nu obliga să existe logodna înainte de căsătorie, însă ea avea loc în marea majoritate a cazurilor. Ea era concepută ca o promisiune de căsătorie.

După Rudolf von Ihering, logodna avea efecte numai religioase şi nu civile. Deşi teoria susținută de Ihering pare foarte logică, ea a fost aspru combătută de Ambrois Colin, care spune că „o cercetare mai de aproape a chestiunii nu ne duce la concluzia asta" [4].

Din aluziile ce le găsim la vechii autori rezultă că logodna avea efecte civile. Logodna era considerată ca o obligație, căreia i se putea ataşa o clauză penală, care pe urmă nu a mai fost admisă în dreptul clasic roman. Vârsta pentru încheierea logodnei, în dreptul roman, nu conta. Ea putea fi încheiată la orice vârstă, ca de exemplu: logodna dintre Tiberiu şi Vipsannia, fiica lui Agripa şi a Pomponiei, a fost încheiată la un an, de către părinții lor. Acestea erau excepții, însă marea majoritate se logodeau cu un an sau doi înainte de căsătorie, iar în caz de boală se putea ajunge până la trei-patru ani.

Logodna se putea desface din motive cum ar fi turpitudinea, prodigalitatea, imoralitatea uneia din părți şi impotența bărbatului. Însă desfacerea logodnei fără motiv just avea drept consecință pierderea darurilor.

Biserica creştină, încă din primele secole ale existenței ei şi până la conciliul de la Trient (1563), ba chiar şi după acela în Răsărit, a dat o mare importanță logodnei. Prin binecuvântarea ei biserica a voit să-i dea logodnei o însemnătate obligatorie morală egală cu aceea a căsătoriei. Împăratul Alexie Comnenul din Bula în 1084 prevedea că „logodna trebuie să se efectueze cu cântări de rugăciune sfântă şi cu ceremonialurile obişnuite la ea (oferirea darurilor, sărutarea frățească, mai târziu doar schimbarea inelelor)" [4].

BDD-A26047 © 2017 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:08:34 UTC)

Puternica influenţă a bisericii a făcut ca binecuvântarea preotului să fie o condiţie de validitate a logodnei, căci se spunea: „Adevărate logodne sunt numai acelea ce se încheie la vârsta arătată în legea împăratului Leon şi se întăresc după rânduiala bisericii cuvenite” [4].

Puţin mai târziu, în dreptul canonic bizantin logodna ajunge la o importanţă egală aproape cu aceea a căsătoriei, când Th. Valsamov, într-un comentariu al său la canonul 98 al sinodului Trulan îi numeşte pe logodnici **soţi** (sublinierea noastră *O.G.*).

De asemenea, acel logodnic care va desface logodna sau îi va muri logodnica, nu îi va fi iertat a se logodi cu alta, dacă va voi să se preoţească, căci se consideră aceasta ca a doua căsătorie. De aceea s-a ajuns ca Biserica să dea binecuvântare doar când fetele au 12 ani şi băieţii 14 ani. Această limită de vârstă pentru logodnici a fost stabilită de către biserică de la începutul apariţiei creştinismului. Puţin mai târziu, când obiceiul logodnei a pătruns în majoritatea culturilor lumii, limitele de vârstă au început să se modifice treptat. Pentru fete limita de vârstă varia între 16-20 ani, iar pentru băieţi varia între 18-30 ani.

Logodna se putea face oral sau printr-un înscris, în orice caz în faţa martorilor. În cele mai dese cazuri în cadrul logodnei erau încheiate contractele nupţiale despre care am relatat anterior.

O nuanţă cu privire la logodnă ce s-a păstrat din timpul împăratului Constantin din Apus ţine de faptul că logodnicii erau obligaţi ca în 2 ani să încheie căsătoria, dacă erau din aceeaşi localitate, iar dacă erau din localităţi diferite ei trebuia s-o încheie în 3 ani. Iar de interveneau între logodnici raporturi sexuale, logodna se transforma în căsătorie, fără să fie necesar a manifesta niciun fel de consimţământ şi fără ca vreo piedică să apară în realizarea ceremonialului nupţial.

Prin urmare, logodna a devenit o instituţie morală, având drept scop o căsătorie durabilă şi înlăturarea divorţurilor care a ajuns o modă profund dăunătoare căsătoriei şi familiei, instituţii de bază a întregii ordini şi aşezări sociale. Ca logodna să fie o instituţie morală şi folositoare societăţii trebuie respectate caracterele ei şi urmărit numai scopul pentru care trebuie să se încheie. Încheierea logodnei pentru alte scopuri decât căsătoria face din ea o instituţie imorală şi profund dăunătoare societăţii.

Alt obicei ce provine din Antichitate este cel de a purta *veşminte albe la nuntă*. În Roma antică albul era considerat culoarea bucuriei, mai târziu, în Evul Mediu a simbolizat puritatea. În vremurile străvechi blestemele şi farmecele erau luate în serios. Din acest motiv, prietenii şi membrii familiei miresei şi mirelui se îmbrăcau la fel ca mirii în ideea de a deruta spiritele malefice şi de a deturna farmecele. După nuntă, mireasa aducea hainele purtate de membrii familiei în casa mirelui. Obiceiul a evoluat în timp şi astăzi în societatea americană domnişoarele de onoare şi cavalerii poartă haine de aceeaşi culoare şi care de multe ori sunt croite la fel.

Alt obicei se referă la *voalul sau vălul miresei*. Mulţi consideră acest obicei un simbol al dominaţiei masculine. De fapt, obiceiul îşi are originea în Grecia antică,

BDD-A26047 © 2017 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:08:34 UTC)

mai precis în Sparta. Datorită sistemului educațional prin care bărbații erau antrenați din copilărie în spirit militar, se crea o relație nefirească între cupluri de bărbați, bazate pe o camaraderie a căror sensuri ne scapă astăzi. Femeile nu reprezentau interes pentru bărbații spartani, obișnuiți cu compania masculină. Totuşi societatea spartană trebuia să asigure noile generații de luptători şi pentru a face femeile „atractive" pentru războinici, acestea erau tunse băieţeşte, sau chiar rase pe cap şi apoi erau acoperite cu un văl. Mai târziu, în societatea romană şi în Evul Mediu, ridicarea vălului era dreptul exclusiv al mirelui şi un semn al autorității bărbatului asupra femeii. Alte surse susțin că obiceiul datează din timpul în care erau la modă nunțile „aranjate". Fața miresei era acoperită până când mirele o însoțea la ceremonie şi până când ar fi fost prea târziu să se răzgândească, în cazul în care nu i-ar fi plăcut chipul ei.

Următorul obicei se referă la *drumul la altar alături de tată*.

Obiceiul îşi are rădăcinile în timpurile în care nunțile erau aranjate, iar mireasa era considerată proprietate. Tradiția provine dintr-un obicei barbar, din timpurile în care fetele nu însemnau altceva pentru tații lor decât bani. De altfel, multe dintre neînțelegerile între sexe din societatea actuală îşi au rădăcina şi în faptul că, odată, tații îşi foloseau fetele pentru a plăti o datorie către un proprietar de pământuri. Acest obicei era interpretat ca simbol al sacrificiului şi al înțelegerii financiare oferite între triburi şi ca un mijloc de accedere la o clasă socială mai înaltă. Mai târziu, obiceiul s-a păstrat ca simbol al binecuvântării din partea tatălui.

Următorul obicei se referă la utilizarea *buchetului miresei* în cadrul nunții.

În vremuri străvechi aproape orice putea fi considerat ca fiind prevestitor de rele. Pentru a se proteja împotriva răului, miresele foloseau plante, cunoscute pentru protecția pe care o puteau asigura împotriva relelor. Plantele, anumite soiuri de ierburi ocrotitoare erau prinse pe îmbrăcămintea miresei, din cap până la picioare, făcând-o să arate mai mult ca o salată asortată umblătoare. Mai târziu, plantele au început să fie înlocuite cu flori, doar din simț estetic. Cu timpul florile de pe haine au evoluat în buchetul miresei, pe care îl cunoaştem astăzi.

Următorul obicei se referă la *cultul pâinii* în cadrul ceremonialului nupțial, care a contribuit la apariția colacilor şi, mai târziu, a tortului mirilor în cadrul obiceiurilor de nuntă.

Romanii aveau obiceiul, la sfârşitul ceremoniei de căsătorie, de a rupe o pâine deasupra capului miresei. Exista credința că numărul fărâmiturilor ar fi putut să indice câți copii va avea noul cuplu. Invitații culegeau aceste fărâmituri şi le păstrau ca fiind aducătoare de noroc. Pentru nunți mai mari, ca invitații să nu plece cu mâna goală, se făceau pâini din ce în ce mai mari. Cu timpul, datorită tendinței spre rafinament, pâinea a fost înlocuită cu prăjituri şi mai târziu cu tortul pe care-l cunoaştem şi astăzi.

Conform altor surse, istoria tortului de nuntă începe, probabil, cu cea mai importantă ceremonie din lumea antică în perioada lui Alexandru cel Mare. Rege macedonean şi monarh oriental, Alexandru s-a străduit să îmbine tradițiile greceşti

BDD-A26047 © 2017 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:08:34 UTC)

cu cele orientale, instituțiile politice ale Greciei cu cele ale Imperiului Persan. Evenimentul care a simbolizat în cel mai înalt grad fuziunea între Occident şi Orient a fost marea ceremonie de nuntă, organizată la Babilon, în timpul căreia peste 10000 de soldați şi generali macedoneni şi greci s-au căsătorit cu femei din Orient. Aşa-zisul tort de nuntă era asemănător pâinii, fiind pregătit pentru soldați din orz, secară sau grâu. Acest surogat de tort avea în jur de 60 de grame şi arăta precum o franzeluță plată. Cu ocazia evenimentului, această pâine specială era transformată folosindu-se ingrediente speciale, cum ar fi migdale, nucă, fructe uscate, miere. Pâinea era apoi tăiată în două şi se umplea cu o cremă amestecată din anason, brânză de oaie, miere. Era ornată cu petale de trandafir înmuiate în miere.

Torturile etajate provin din Anglia medievală, unde obiceiul cerea ca invitații să aducă torturile. Acestea erau puse unul peste altul, tânăra pereche trebuind să se sărute deasupra acestui morman de torturi. Cofetarilor acelei perioade le-a venit ideea de a învălui acest munte de torturi într-o glazură pe bază de zahăr, astfel născându-se primele torturi pe care azi deja le considerăm clasice.

În Evul Mediu torturile albe simbolizau nu doar inocența miresei, ci şi statutul familiei sale de proveniență. Cu cât glazura tortului era mai albă, mai curată, cu atât familia miresei era de rang mai înalt. În perioada victoriană tradiția spunea că dacă o tânăra domnişoară îşi punea sub pernă o felie dintr-un tort de nuntă înainte de culcare urma să îşi viseze viitorul soț.

Până în anul 1930, tăierea şi împărțirea feliilor de tort între invitați era prima îndatorire a tinerei soții. Dar odată cu creşterea dimensiunii torturilor, ar fi fost o sarcină mult prea solicitantă pentru mireasă să se ocupe ca toți invitații să primească felii egal şi frumos tăiate, astfel a fost rândul celorlalte organizatoare să se ocupe de această parte.

Tăierea tortului a devenit deci o formulă mai degrabă simbolică, tânăra soție tăind doar prima felie cu ajutorul soțului ei. Tânăra trebuie să țină cuțitul în mâna dreaptă, soțul ei îi cuprinde mâna cu mâna sa dreaptă: soția pune mâna sa stângă peste al soțului şi astfel cei doi împart această primă îndatorire casnică. Din această primă felie mănâncă mai întâi soția, oferindu-i următoarea muşcătură soțului ei.

După o astfel de sinteză a originii obiceiurilor de nuntă, putem afirma cu certitudine că ele au avut şi au o importanță enormă în realizarea ceremonialului nupțial, care contribuie la formarea celui mai durabil nucleu al societății precum este familia.

Referințe bibliografice

1. Arnold Van Gennep. *Riturile de trecere*. Iaşi: Polirom, 1996, 200 p.

2. Ивик О. *История Свадеб*. Москва: Текст, 2009, 317 с.

3. Bacchiocchi Samuele. *O privire asupra verighetei*. http://www.adevarulprezent.com/wp-content/uploads/2009/03/o_privire_asupra_ verighetei.pdf (vizitat 16.01.2013).

4. *Logodna şi religia ortodoxă*. http://ru.scribd.com/doc/49161511/ Logodna-%C5%9Fi-religia-ortodx%C4%83 (vizitat 15.03.2013).

BDD-A26047 © 2017 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 03:08:34 UTC)